

даше пжтя и падна въ една дълбока яма. На сутринята го извадиха мъртавъ.

Съседитѣ се бѣха събрали следъ погребението да похапнатъ.

— Жалко, това момче бѣше най-добрия ми приятелъ, дори му обещахъ моята развалена количка. За приятелитѣ винаги трѣбва да се жертвуваме, — говорѣше воденичарьтъ, като бършеше съ голѣма кърпа разплаканитѣ си очи.

— Знаемъ ние твоето приятелство, — си казаха на ума всички, които го слушаха. — Да пази Богъ всѣкиго отъ приятели като тебе.

СОЛНА ПЛАНИНА

Въ една далечна страна (Испания) има една цѣла планина отъ соль. Отъ политѣ до върха всички скали, бърда, чуки и долини — всичко е само соль. Тя се намира въ една пуста мѣстность, дето нищо не може да вирѣе отъ солта. Цѣлата планина е гола скала отъ соль, безъ храстъ, безъ тревица, безъ зеленина. Щомъ наближи, пжтникътъ бива очуденъ. Той вижда въ долинкитѣ предъ себе си, въ най-голѣмата жегга, цѣли замръзнали рѣкички, покрити като съ ледъ, вижда малки заледени езера, блестящи ледени скали. Всичко това не е никакъвъ ледъ, а соль. Изкачи ли се по нѣкоя стрѣмна пжтека нагоре, пжтникътъ вижда навсѣкжде замръзнали блата, ями и пропасти — все соль.

По планината има много извори, водата на които се стича на малки вадички. Но край тѣхъ не се зеленѣе тревица, не подскачатъ жаби и други водни животни. Никаква жива душа нѣма тамъ. На мѣста водата е разтопила солта, та сж се образували страшни ями и подземни ходове, които всѣки мигъ могатъ да се съборятъ. Опасно е да се пжтува изъ тази гола, глуха и страшно безлюдна планина.

Добромирко.